

Sygn. akt IV K 201/14

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2015 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Sewer Skumiał

Protokolant : M. S.

w obecności Prokuratora: Elżbiety Ziębińskiej

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2015 r. sprawy:

M. Z. (Z.)

ur. (...) w G.

syna M. i M. zd. B.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 16 listopada 2004 r., sygn. akt: IV K 103/04, za przestępstwo z art. 158 § 3 kk i art. 159 kk w zw. z art. 11 §2 kk, popełnione w dniu 31 października 2003 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności, z zaliczeniem na poczet kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 21.01.2004r. do 16.11.2004r.,

II. Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 30 listopada 2004r. r. sygn. akt III K 18/02, za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 33 § 1 i 2kk, popełnione w dniu 22 listopada 2001r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania okres próby wynoszący 3 lata, której wykonanie zarządził postanowieniem SR w Gliwicach z dnia 6.05.2008r. oraz karę grzywny 30 stawek dziennych przy przyjęciu, iż wysokość stawki wynosi 20 zł,

III. Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 26 lutego 2007 roku, sygn. akt IX K 1369/06, za przestępstwo z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, popełnione w dniu 5 czerwca 2006 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

orzeka:

1. na mocy art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych w wyrokach opisanych powyżej w pkt. I i II orzeka wobec skazanego M. Z. **karę łączną 2 (dwa) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;**

2. na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach od 21.01.2004r. do 16.11.2004r., 5.09.2009r. do 8.12.2009r. i od 8.12.2009r. do 10.05.2010r. oraz od 16.01.2014r. do 28.08.2014r.

3. na podstawie art. 572 kpk umarza postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego obejmującego karę jednostkową orzeczoną wyrokiem opisanym powyżej w pkt. III;

4. utrzymuje w mocy pozostałe rozstrzygnięcia nie będące przedmiotem niniejszego wyroku łącznego, a zawarte w wyżej wymienionych wyrokach, pozostawiając je do odrębnego wykonania;

5. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia skazanego M. Z. od ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

sygn. akt IV K 201/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, iż M. Z. został skazany prawomocnymi wyrokami:

III. Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 16 listopada 2004 r., sygn. akt: IV K 103/04, za przestępstwo z art. 158 § 3 kk i art. 159 kk w zw. z art. 11 §2 kk, popełnione w dniu 31 października 2003 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności, z zaliczeniem na poczet kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 21.01.2004r. do 16.11.2004r.,

IV. Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 30 listopada 2004r. r. sygn. akt III K 18/02, za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 33 § 1 i 2kk, popełnione w dniu 22 listopada 2001r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania okres próby wynoszący 3 lata, której wykonanie zarządzono postanowieniem SR w Gliwicach z dnia 6.05.2008r. oraz karę grzywny 30 stawek dziennych przy przyjęciu, iż wysokość stawki wynosi 20 zł,

III. Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 26 lutego 2007 roku, sygn. akt IX K 1369/06, za przestępstwo z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, popełnione w dniu 5 czerwca 2006 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Skazany, działając przez swojego obrońcę, wystąpił z wnioskiem o wydanie wyroku łącznego obejmującego opisane wyżej skazania.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, w świetle art. 569 § 1 kpk oraz art. 85 kk warunki do wydania wyroku łącznego zachodzą wówczas, gdy różnymi prawomocnymi wyrokami danej osobie wymierzono kary tego samego rodzaju lub inne podlegające połączeniu, za dwa lub więcej przestępstw popełnionych zanim zapadł pierwszy wyrok, choćby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, bez względu na to, czy w wyrokach późniejszych, będących także podstawą dla wydania wyroku łącznego, wymierzono jedynie kary za przestępstwa popełnione przed datą wydania owego pierwszego wyroku, czy również kary za przestępstwa popełnione po jego wydaniu (tak SN w wyroku z dn. 15.03. 2001r. , IV KKN 81/00, publ. LEX nr 51398).

Zawarty w art. 85 k.k. zwrot: "zanim zapadł pierwszy wyrok" odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstwa (uchwała SN z dnia 25.02.2005 r. I KZP 36/04, publ. OSNKW 2005/2/13). Zatem Sąd orzekając w przedmiocie wydania wyroku łącznego nie ma swobody w konfigurowaniu układu wyroków skazujących, lecz dobór wyroków będących przesłanką wymiaru kary łącznej uwarunkowany jest datą wydania chronologicznie pierwszego, chociażby nieprawomocnego wyroku za „któreśkolwiek z tych przestępstw”.

Ta data skutkuje stwierdzeniem, że przestępstwa popełnione przed nią „pozostają w zbiegu”, co prowadzić może do orzeczenia kary łącznej.

Jeżeli przestępstwo zostało popełnione przed tą datą, to nie może być uznane za popełnione w innym „zbiegu realnym” z przestępstwem popełnionym po dacie wydania tegoż wyroku (podobnie SN wyrok z dnia 02.06.2011 r., sygn. III KK 370/11, LEX 896142).

Przytoczenie tych reguł na wstępie jest podyktowane koniecznością ułatwienia stronom autonomicznej analizy skazań pod kątem istnienia zbiegu umożliwiającego wydanie wyroku łącznego li tylko co do dwóch skazań, a to orzeczonych przez SO w Gliwicach IV K 103/04 i SR w Gliwicach III K 18/02.

Wyrokiem SO w Gliwicach z dnia 16 listopada 2004 r., sygn. akt: IV K 103/04, za przestępstwo z art. 158 § 3 kk i art. 159 kk w zw. z art. 11 §2 kk, popełnione w dniu 31 października 2003 r. orzeczono karę 2 lat pozbawienia wolności.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 30 listopada 2004r. r. sygn. akt III K 18/02, za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 33 § 1 i 2kk, popełnione w dniu 22 listopada 2001r. orzeczono karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania okres próby wynoszący 3 lata, której wykonanie zarządził postanowieniem SR w Gliwicach z dnia 6.05.2008r. oraz karę grzywny 30 stawek dziennych przy przyjęciu, iż wysokość stawki wynosi 20 zł.

W powyższych sprawach oba czyny popełnione zostały przed datą wydania pierwszego chronologicznie orzeczenia (wyrok SO w Gliwicach z dnia 16.11.2004r.), odpowiednio – 31 października 2003r. i 22 listopada 2001r. W obu tych sprawach wymierzono kary tego samego rodzaju, to jest pozbawienia wolności (w wyroku SR w Gliwicach z dnia 30.11.2004r. obok kary pozbawienia wolności orzeczono także grzywnę). Względną przeszkodą do zastosowania instytucji wyroku łącznego, dostrzeżoną przez Sąd Apelacyjny podczas rozpoznawania apelacji od wyroku łącznego tut. Sądu IV K 94/14, był fakt, że skazany M. Z. poddany był procedurze „ekstradycyjnej” z Norwegii, obejmującej w Europejskim Nakazie Aresztowania tylko skazanie przez Sąd Okręgowy w Gliwicach. Możliwość połączenia z tym wyrokiem orzeczenia SR w Gliwicach III K 18/02 zależna była w pierwszej kolejności (jak wskazywał to w wytycznych Sąd Apelacyjny) od ewentualnego zrzeczenia się przez skazanego z zasady specjalności określonej w art. 607e § 1 kpk, co M. Z. uczynił składając notarialnie poświadczony oświadczenie (k – 87, 88).

Stwierdzenie zaistnienia formalnych warunków brzegowych wymaganych przez art. 85 kk i złożenie przez zainteresowanego oświadczenia o rezygnacji z zasady specjalności, pozwoliło wydanie wyroku łącznego obejmującego wskazane wyżej dwa skazania. Zaznaczyć należy, iż trzeci wyrok zawarty we wniosku – SR w Gliwicach z dnia 26 lutego 2007 roku, sygn. akt IX K 1369/06, za przestępstwo z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, popełnione w dniu 5 czerwca 2006 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, z uwagi na datę popełnienia czynu mieszczącą się na osi czasowej po wydaniu wcześniejszych dwóch wyroków, wobec nie spełnienia warunku sine qua non z art. 85 kk, nie wchodzi w zbieg z żadnym z innych skazań, co skutkowało umorzeniem postępowania w tym zakresie w oparciu o art. 572 kpk.

Przystępując do wymierzania, w ramach dostrzeżonego zbiegu, kary łącznej, Sąd zważył na matematyczne reguły określone w art. 86 § 1 kk, które wskazują, że dolną granicę kary łącznej wyznacza najwyższa z wymierzonych w łączonych wyrokach kara jednostkowa. W przedmiotowym układzie procesowym jest to kara 2 lat pozbawienia wolności wymierzona w sprawie SO w Gliwicach IV K 103/04. Natomiast górna granica kary łącznej to prosta suma wszystkich kar jednostkowych, czyli w niniejszej sprawie 3 lata i 6 miesiące pozbawienia wolności (2 lata orzeczone za czyn z art. 158 § 3 kk w sprawie SO w Gliwicach plus 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w sprawie SR w Gliwicach III K 18/02). Faktycznie, z uwagi na konieczność poszanowania zakazu reformationis in peius (apelację od pierwotnego wyroku łącznego tut. Sądu IV K 94/14 wniósł tylko obrońca), górną granicę kary łącznej stała się orzeczona przy pierwszym rozpoznaniu sprawy o wydanie wyroku łącznego kara - 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzając karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, czyli blisko dolnej – możliwej granicy, Sąd nie uznał za zasadne stosowania reguły absorpcji. Po pierwsze, polu widzenia Sądu pozostawało to, że łączone kary jednostkowe zapadały za różnorodnej czynny, godzące w różne dobra, a to: ludzkie życie i zdrowie w jednym przypadku a w drugim mienie. Po drugie, oba czyny dzieli dość spory bo bez mała dwuletni okres; co więcej, poważniejszego czynu podlegającego kognicji sądu okręgowego (art. 158 § 3 kk) M. Z. dopuścił się w momencie, kiedy przed Sądem Rejonowym w Gliwicach zawisło już przeciwko niemu postępowanie pod sygn. III K 18/02, zatem jego świadomość prawna w zakresie konsekwencji dopuszczania się czynów karalnych była już pełna. Po trzecie, oceniając dalsze zachowanie M. Z., to jest dopuszczenie się kolejnego przestępstwa (vide wyrok SR w Gliwicach w sprawie IX K 1369/06), które zresztą skutkowało zarządzeniem wykonania uprzednio zawieszony kary pozbawienia wolności z wyroku SR Gliwice III K 18/02, „premiowanie” skazanego pełną absorpcją byłoby nieuzasadnione. Konieczne jest przytoczenie w tym miejscu fragmentu uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 9 maja 2001r., sygn. akt II AKa 63/01, publ. Prok.i Pr.-wkł. 2002/7-8/20 - zastosowanie zasady absorpcji, asperacji, czy kumulacji przy orzekaniu tak kary łącznej, jak i wydawaniu wyroku łącznego uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami, objętymi tymże skazaniem. Relacje te sprowadzają się

do określenia, jak bliski związek przedmiotowo-podmiotowy łączy te czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały one popełnione. Im bliższe są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa, objęte tym wyrokiem. W podobnym tonie wypowiedział się SA w Katowicach w wyroku z dnia 8.03.2001r., sygn. akt II AKa 59/01, publ. Prok.i Pr.-wkl. 2002/3/21, uznając, iż zasadę absorpcji stosuje się, gdy przestępstwa objęte realnym zbiegiem w liczbie nie więcej jak dwa, wskazują na bliską więź przedmiotową i podmiotową, są jednorodnej i popełnione zostały w bliskim związku czasowym i miejscowym, stanowiąc jeden zespół zachowań sprawcy, objęty jednym planem działania, mimo godzenia w różne dobra osobiste. Oba te jakże adekwatne orzeczenia odnoszą się do zbiegów przyjętego przez Sąd, akcentując warunki dla stosowania asperacji a nie pełnej absorpcji.

Sąd podziela także pogląd wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 września 2001r., sygn. akt II AKa 154/01, publ. Prok.i Pr.-wkl. 2002/4/26, iż orzeczenie kary łącznej nie musi przynosić skazanemu korzyści, to jest orzeczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar, czy też poprzez zastosowanie zasady absorpcji. Wymiar kary łącznej zależy od stopnia związku przedmiotowego i podmiotowego zbiegających się przestępstw. Decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma także wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Popełnienie więcej niż dwóch przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji.

Zgodnie z treścią art. 53 § 1 k.k. Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Ocena tychże aspektów pozostaje jednak zasadniczą domeną sądów meriti, jakkolwiek pozostawały one także w polu widzenia tutejszego Sądu, wydającego niniejszy wyrok łączny. Najistotniejsza w procedurze dotyczącej wyroku łącznego jest zdaniem Sądu ocena zachowania skazanego po zapadłych orzeczeniach. O ile, co podniesiono wyżej, brak było podstaw do zastosowania absorpcji, o tyle przeciwko zasadzie pełnej kumulacji sprzeciwiał się fakt, że od czynów objętych niniejszym wyrokiem łącznym, a nawet kolejnego epizodu kryminalnego, upłynęło prawie dziesięć lat. Od 2006r., jak wynika z danych o karalności M. Z. nie narusza porządku prawnego, co w pełni potwierdza sygnalizowaną we wniosku i wspomnianą pośrednio w wywiadzie kuratorskim pozytywną zmianę w jego zachowaniu i skupienie się na sprawach najistotniejszych takich jak praca i rodzina.

Wszystkie powyższe okoliczności mające znaczenie dla wymiaru kary łącznej oraz uwzględnienie zakazu reformationis in peius, skłoniły Sąd do jej wymierzenia w oparciu o zasadę asperacji.

W ocenie Sądu tak orzeczona kara łączna 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności jest sprawiedliwa, uwzględnia właściwości i warunki osobiste skazanego, oraz jego zachowanie w ostatnich latach. Nie jest ona nadmiernie surowa, jak też nie stanowi wyrazu nieuzasadnionej pobłażliwości. Kara ta odpowiada wymaganiom społecznego poczucia sprawiedliwości, stanowiąc adekwatną odpłatę za popełnione przestępstwa. Sąd wyraża przekonanie, że orzeczona kara spełni wobec skazanego swoje cele, zarówno w zakresie prewencji ogólnej jak i indywidualnej, a poprzez dalszy proces resocjalizacji doprowadzi do przestrzegania w przyszłości porządku prawnego przez skazanego, tym bardziej że opisany proces pozytywnych zmian u skazanego, bez mała dwuletni, zdaje się nie nosić cech koniunkturalizmu.

Ponowne procedowanie w kwestii wyroku łącznego i analiza sprawy przez pryzmat rzeczywistych okresów pozbawienia wolności zarówno w kraju jak i za granicą (w ramach ENA) umożliwiły doprecyzowanie zaliczenia tychże na poczet orzeczonej kary łącznej. Sąd, na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach od 21.01.2004r. do 16.11.2004r., 5.09.2009r. do 8.12.2009r. i od 8.12.2009r. do 10.05.2010r. oraz od 16.01.2014r. do 28.08.2014r., zaznaczając iż ostatni przedział to pozbawienie wolności w ramach wykonywania ENA przez stronę norweską, przekazanie m. Z. do Polski w sierpniu 2014r. i jego zwolnienie z dniem 26 sierpnia 2014r.

Pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach „częstkowych”, jako nie podlegające łączeniu, pozostawiono odrębnemu wykonaniu.

Rozstrzygając o kosztach postępowania Sąd, mając na uwadze treść pierwotnego rozstrzygnięcia w zakresie kosztów (IV K 94/14), zwolnił go od ich ponoszenia.

ZARZĄDZENIE

- odnotować sporządzenie uzasadnienia
- odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć obrońcy skazanego
- kal. 14 dni

SSO Sewer Skumiał Gliwice 26 luty 2015r.

sygn. akt IV K 201/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, iż M. Z. został skazany prawomocnymi wyrokami:

V. Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 16 listopada 2004 r., sygn. akt: IV K 103/04, za przestępstwo z art. 158 § 3 kk i art. 159 kk w zw. z art. 11 §2 kk, popełnione w dniu 31 października 2003 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności, z zaliczeniem na poczet kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 21.01.2004r. do 16.11.2004r.,

VI. Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 30 listopada 2004r. r. sygn. akt III K 18/02, za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 33 § 1 i 2kk, popełnione w dniu 22 listopada 2001r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania okres próby wynoszący 3 lata, której wykonanie zarządzono postanowieniem SR w Gliwicach z dnia 6.05.2008r. oraz karę grzywny 30 stawek dziennych przy przyjęciu, iż wysokość stawki wynosi 20 zł,

III. Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 26 lutego 2007 roku, sygn. akt IX K 1369/06, za przestępstwo z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, popełnione w dniu 5 czerwca 2006 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Skazany, działając przez swojego obrońcę, wystąpił z wnioskiem o wydanie wyroku łącznego obejmującego opisane wyżej skazania.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, w świetle art. 569 § 1 kpk oraz art. 85 kk warunki do wydania wyroku łącznego zachodzą wówczas, gdy różnymi prawomocnymi wyrokami danej osobie wymierzono kary tego samego rodzaju lub inne podlegające połączeniu, za dwa lub więcej przestępstw popełnionych zanim zapadł pierwszy wyrok, choćby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, bez względu na to, czy w wyrokach późniejszych, będących także podstawą dla wydania wyroku łącznego, wymierzono jedynie kary za przestępstwa popełnione przed datą wydania owego pierwszego wyroku, czy również kary za przestępstwa popełnione po jego wydaniu (tak SN w wyroku z dn. 15.03. 2001r. , IV KKN 81/00, publ. LEX nr 51398).

Zawarty w art. 85 k.k. zwrot: "zanim zapadł pierwszy wyrok" odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstwa (uchwała SN z dnia 25.02.2005 r. I KZP 36/04, publ. OSNKW 2005/2/13). Zatem Sąd orzekając w przedmiocie wydania wyroku łącznego nie ma swobody w konfigurowaniu układu wyroków skazujących, lecz dobór wyroków będących przesłanką wymiaru kary łącznej uwarunkowany jest datą wydania chronologicznie pierwszego, chociażby nieprawomocnego wyroku za „któreśkolwiek z tych przestępstw”.

Ta data skutkuje stwierdzeniem, że przestępstwa popełnione przed nią „pozostają w zbiegu”, co prowadzić może do orzeczenia kary łącznej.

Jeżeli przestępstwo zostało popełnione przed tą datą, to nie może być uznane za popełnione w innym „zbiegu realnym” z przestępstwem popełnionym po dacie wydania tegoż wyroku (podobnie SN wyrok z dnia 02.06.2011 r., sygn. III KK 370/11, LEX 896142).

Przytoczenie tych reguł na wstępie jest podyktowane koniecznością ułatwienia stronom autonomicznej analizy skazań pod kątem istnienia zbiegu umożliwiającego wydanie wyroku łącznego li tylko co do dwóch skazań, a to orzeczonych przez SO w Gliwicach IV K 103/04 i SR w Gliwicach III K 18/02.

Wyrokiem SO w Gliwicach z dnia 16 listopada 2004 r., sygn. akt: IV K 103/04, za przestępstwo z art. 158 § 3 kk i art. 159 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, popełnione w dniu 31 października 2003 r. orzeczono karę 2 lat pozbawienia wolności.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 30 listopada 2004r. r. sygn. akt III K 18/02, za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 33 § 1 i 2kk, popełnione w dniu 22 listopada 2001r. orzeczono karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania okres próby wynoszący 3 lata, której wykonanie zarządził postanowieniem SR w Gliwicach z dnia 6.05.2008r. oraz karę grzywny 30 stawek dziennych przy przyjęciu, iż wysokość stawki wynosi 20 zł.

W powyższych sprawach oba czyny popełnione zostały przed datą wydania pierwszego chronologicznie orzeczenia (wyrok SO w Gliwicach z dnia 16.11.2004r.), odpowiednio – 31 października 2003r. i 22 listopada 2001r. W obu tych sprawach wymierzono kary tego samego rodzaju, to jest pozbawienia wolności (w wyroku SR w Gliwicach z dnia 30.11.2004r. obok kary pozbawienia wolności orzeczono także grzywnę). Względną przeszkodą do zastosowania instytucji wyroku łącznego, dostrzeżoną przez Sąd Apelacyjny podczas rozpoznawania apelacji od wyroku łącznego tut. Sądu IV K 94/14, był fakt, że skazany M. Z. poddany był procedurze „ekstradycyjnej” z Norwegii, obejmującej w Europejskim Nakazie Aresztowania tylko skazanie przez Sąd Okręgowy w Gliwicach. Możliwość połączenia z tym wyrokiem orzeczenia SR w Gliwicach III K 18/02 zależna była w pierwszej kolejności (jak wskazywał to w wytycznych Sąd Apelacyjny) od ewentualnego zrzeczenia się przez skazanego z zasady specjalności określonej w art. 607e § 1 kpk, co M. Z. uczynił składając notarialnie poświadczony oświadczenie (k – 87, 88).

Stwierdzenie zaistnienia formalnych warunków brzegowych wymaganych przez art. 85 kk i złożenie przez zainteresowanego oświadczenia o rezygnacji z zasady specjalności, pozwoliło wydanie wyroku łącznego obejmującego wskazane wyżej dwa skazania. Zaznaczyć należy, iż trzeci wyrok zawarty we wniosku – SR w Gliwicach z dnia 26 lutego 2007 roku, sygn. akt IX K 1369/06, za przestępstwo z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, popełnione w dniu 5 czerwca 2006 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, z uwagi na datę popełnienia czynu mieszczącą się na osi czasowej po wydaniu wcześniejszych dwóch wyroków, wobec nie spełnienia warunku sine qua non z art. 85 kk, nie wchodzi w zbieg z żadnym z innych skazań, co skutkowało umorzeniem postępowania w tym zakresie w oparciu o art. 572 kpk.

Przystępując do wymierzania, w ramach dostrzeżonego zbiegu, kary łącznej, Sąd zważył na matematyczne reguły określone w art. 86 § 1 kk, które wskazują, że dolną granicę kary łącznej wyznacza najwyższa z wymierzonych w łączonych wyrokach kara jednostkowa. W przedmiotowym układzie procesowym jest to kara 2 lat pozbawienia wolności wymierzona w sprawie SO w Gliwicach IV K 103/04. Natomiast górna granica kary łącznej to prosta suma wszystkich kar jednostkowych, czyli w niniejszej sprawie 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności (2 lata orzeczone za czyn z art. 158 § 3 kk w sprawie SO w Gliwicach plus 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w sprawie SR w Gliwicach III K 18/02). Faktycznie, z uwagi na konieczność poszanowania zakazu reformationis in peius (apelację od pierwotnego wyroku łącznego tut. Sądu IV K 94/14 wniósł tylko obrońca), górną granicę kary łącznej stała się orzeczona przy pierwszym rozpoznaniu sprawy o wydanie wyroku łącznego kara - 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzając karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, czyli blisko dolnej – możliwej granicy, Sąd nie uznał za zasadne stosowania reguły absorpcji. Po pierwsze, polu widzenia Sądu pozostawało to, że łączone kary jednostkowe zapadały za różnorodnej czynny, godzące w różne dobra, a to: ludzkie życie i zdrowie w jednym przypadku a w drugim mienie. Po drugie, oba czyny dzieli dość spory bo bez mała dwuletni okres; co więcej, poważniejszego czynu podlegającego kognicji sądu okręgowego (art. 158 § 3 kk) M. Z. dopuścił się w momencie, kiedy przed Sądem Rejonowym w Gliwicach zawisło już przeciwko niemu postępowanie pod sygn. III K 18/02, zatem jego świadomość prawna w zakresie konsekwencji dopuszczania się czynów karalnych była już pełna. Po trzecie, oceniając dalsze zachowanie M. Z., to jest dopuszczenie się kolejnego przestępstwa (vide wyrok SR w Gliwicach w sprawie IX K 1369/06), które zresztą skutkowało zarządzeniem wykonania uprzednio zawieszony kary pozbawienia wolności z wyroku SR Gliwice III K 18/02, „premiowanie” skazanego pełną absorpcją byłoby nieuzasadnione. Konieczne jest przytoczenie w tym miejscu fragmentu uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 9 maja 2001r., sygn. akt II AKa 63/01, publ. Prok.i Pr.-wkl. 2002/7-8/20 - zastosowanie zasady absorpcji, asperacji, czy kumulacji przy orzekaniu tak kary łącznej, jak i wydawaniu wyroku łącznego uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami, objętymi tymże skazaniem. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo-podmiotowy łączy te czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały one popełnione. Im bliższe są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa, objęte tym wyrokiem. W podobnym tonie wypowiedział się SA w Katowicach w wyroku z dnia 8.03.2001r., sygn. akt II AKa 59/01, publ. Prok.i Pr.-wkl. 2002/3/21, uznając, iż zasadę absorpcji stosuje się, gdy przestępstwa objęte realnym zbiegiem w liczbie nie więcej jak dwa, wskazują na bliską więź przedmiotową i podmiotową, są jednorodnej i popełnione zostały w bliskim związku czasowym i miejscowym, stanowiąc jeden zespół zachowań sprawcy, objęty jednym planem działania, mimo godzenia w różne dobra osobiste. Oba te jakże adekwatne orzeczenia odnoszą się do zbiegów przyjętego przez Sąd, akcentując warunki dla stosowania asperacji a nie pełnej absorpcji.

Sąd podziela także pogląd wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 września 2001r., sygn. akt II AKa 154/01, publ. Prok.i Pr.-wkl. 2002/4/26, iż orzeczenie kary łącznej nie musi przynosić skazanemu korzyści, to jest orzeczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar, czy też poprzez zastosowanie zasady absorpcji. Wymiar kary łącznej zależy od stopnia związku przedmiotowego i podmiotowego zbiegających się przestępstw. Decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma także wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Popełnienie więcej niż dwóch przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji.

Zgodnie z treścią art. 53 § 1 k.k. Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Ocena tychże aspektów pozostaje jednak zasadniczą domeną sądów meriti, jakkolwiek pozostawały one także w polu widzenia tutejszego Sądu, wydającego niniejszy wyrok łączny. Najistotniejsza w procedurze dotyczącej wyroku łącznego jest zdaniem Sądu ocena zachowania skazanego po zapadłych orzeczeniach. O ile, co podniesiono wyżej, brak było podstaw do zastosowania absorpcji, o tyle przeciwko zasadzie pełnej kumulacji sprzeciwiał się fakt, że od czynów objętych niniejszym wyrokiem łącznym, a nawet kolejnego epizodu kryminalnego, upłynęło prawie dziesięć lat. Od 2006r., jak wynika z danych o karalności M. Z. nie narusza porządku prawnego, co w pełni potwierdza sygnalizowaną we wniosku i wspomnianą pośrednio w wywiadzie kuratorskim pozytywną zmianę w jego zachowaniu i skupienie się na sprawach najistotniejszych takich jak praca i rodzina.

Wszystkie powyższe okoliczności mające znaczenie dla wymiaru kary łącznej oraz uwzględnienie zakazu reformationis in peius, skłoniły Sąd do jej wymierzenia w oparciu o zasadę asperacji.

W ocenie Sądu tak orzeczona kara łączna 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności jest sprawiedliwa, uwzględnia właściwości i warunki osobiste skazanego. oraz jego zachowanie w ostatnich latach. Nie jest ona nadmiernie surowa,

jak też nie stanowi wyrazu nieuzasadnionej pobłażliwości. Kara ta odpowiada wymaganiom społecznego poczucia sprawiedliwości, stanowiąc adekwatną odpłatę za popełnione przestępstwa. Sąd wyraża przekonanie, że orzeczona kara spełni wobec skazanego swoje cele, zarówno w zakresie prewencji ogólnej jak i indywidualnej, a poprzez dalszy proces resocjalizacji doprowadzi do przestrzegania w przyszłości porządku prawnego przez skazanego, tym bardziej że opisany proces pozytywnych zmian u skazanego, bez mała dwuletni, zdaje się nie nosić cech koniunkturalizmu.

Ponowne procedowanie w kwestii wyroku łącznego i analiza sprawy przez pryzmat rzeczywistych okresów pozbawienia wolności zarówno w kraju jak i za granicą (w ramach ENA) umożliwiły doprecyzowanie zaliczenia tychże na poczet orzeczonej kary łącznej. Sąd, na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach od 21.01.2004r. do 16.11.2004r., 5.09.2009r. do 8.12.2009r. i od 8.12.2009r. do 10.05.2010r. oraz od 16.01.2014r. do 28.08.2014r., zaznaczając iż ostatni przedział to pozbawienie wolności w ramach wykonywania ENA przez stronę norweską, przekazanie m. Z.do Polski w sierpniu 2014r. i jego zwolnienie z dniem 26 sierpnia 2014r.

Pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach „częstkowych”, jako nie podlegające łączeniu, pozostawiono odrębnemu wykonaniu.

Rozstrzygając o kosztach postępowania Sąd, mając na uwadze treść pierwotnego rozstrzygnięcia w zakresie kosztów (IV K 94/14), zwolnił go od ich ponoszenia.